

Miért kell megfontolnia a családterápiának a zen buddhizmus elveit?

Phoebe Prosky

MH Clinical Social Worker, Maine

“ Az együttérzés lényegében annak a tudatosítása, hogy minden és mindenki csupán a tükröződése minden és mindenki másnak” (Mingyur Rinpoche, 2007, 174.o.)

Ebben az írásban a zen elgondolásainak a családterápia fejlődésére gyakorolt hatását vizsgáljuk. Azt tárgyaljuk, miképpen rezonál a kétféle tudásanyag egymásra az elmélet a gyakorlat területén, valamint hogy a zen buddhizmus hogyan tudja kitágítani mai rendszerszemléletű megértésünket.

A családterápiában elengedhetetlen rendszerszemlélet rezonál a zen buddhizmus tanításainak mélyén meghúzódó alapvető gondolattal, hogy minden mindennel összeköttetésben áll. Sok területen ezek az egészen eltérő tanítások megerősítik egymás felfedezéseit. De itt többről van szó. A zen gondolatai a családterápiával felfedezett jelen párhuzamain túl, kikövezik az útját annak, hogy a rendszerszemléletű gondolkodást egy új dimenzióval is gazdagítsák: ahogy a terapeuta és a kliens tudatossága az együttérzés állapotában összehangolódik – ami a minden mindennel való összekapcsoltság gondolatából következik.

Mi is a diagnózis? Az “autizmusról” a párterápiában

Lieven Migerode

Klinikai pszichológus, pár- és családterapeuta

Center for Couple,-Family and Sex Therapy, University Hospital, Leuven.

A terapeuták konfrontálódnak a diagnózis megállapításának jelentésszervező hatásával. Ez az előadás a diagnózist, mint szociális konstrukciót taglalja. Különös figyelmet szentel az “autisztikus spektrum betegség”-nek . A jelentés szociális konstrukciója, és ebben a közösség szerepe, kijelöl egy keretet, amiben a megérthetjük, hogy a terápiában a “diagnózisnak” milyen jelentésszervező ereje van. A közösség központi szerepe két módon is hat. Először is, mint nyelvi közösség, amiben a jelentések élnek és prosperálnak. Másodsor, pedig a közösség, mint olyan csoport, amihez az egyének tartoznak. A diagnózis egyben kínálat is azok számára, akik ki vannak zárva az együvé tartozásból. A diagnózisadásnak ez a módja lehetővé teszi a nagyobb szabadságot az alternatív jelentésadásra a terápiában, különösen a párterápiában. Ugyanaz a történet másként mondva: a bevett szöveget kombináljuk a “meta-szinttel”.

Cseppfolyós etika- pszichoterápia a bizonytalanság korában

Zygmunt Bauman,¹ Paolo Bertrando², and Helga Hanks³.

1.A szociológia emeritus professzora, University of Leeds, UK

2.Episteme Centre igazgatója, Torino, Italy

3.Klinikai konzultáns pszichológus és rendszerszemléletű terapeuta, Leeds, UK

A társadalmi változások a 20 és 21. században lényegiek. A Zygmund Baumannal készült interjú áttekinti a 21.századi pszichoterápiás munkával kapcsolatos speciális etikai kérdéseket. Zygmund Baumann professzor, a kiemelkedő szociológus szívesen nyilatkozott Paolo Bertrando-nak és Helga Hanks-nek 2009. elején. Az interjú témája érinti Baumann gondolatait a pszichoterápiával kapcsolatban, különös tekintettel a pszichoterápia etikájára fókuszálva. Arról beszél, hogyan lehet a ma terápiába jövő kliensekből extrapolálni azokat a kérdéseket, amikkel a jövőben foglalkoznak, és milyen jól körülhatárolt csoportokba sorolhatóak a II. Világháború óta a generációk ebből a szempontból. Az interjú központi témája ez, ahol Bauman arról beszél, hogy rá kell kérdezni a pszichoterápia szerepére korunk társadalmában, amit ő “cseppfolyós időknek, vagyis a bizonytalanság korának “nevez.

Az interjú prezentációja a “Pszichoterápia és Etika : Posztmodern felelősség a Klinikai Gyakorlatban “című nemzetközi konferencia nyitóelőadása volt Torinóban, 2009. októberében, melyet az Episteme (Centro di Psicoterapica) szponzorált.

Posztmodern Pszichoterápiás Etika: Kapcsolati Felelősség a Gyakorlatban ¹

Sheila McNamee, Ph.D.

Department of Communication, University of New Hampshire, USA

“Világos, hogy az etikát nem lehet szavakba foglalni”

(Wittgenstein)

A pszichoterápia területe, ahogy a legtöbb professzionális terület is, kapcsolatban van az etikus cselekvéssel, ami általánosságban azt jelenti, hogy a megfelelő dolgot tesszük. Manapság, amikor a posztmodern érzékenységen belül mozgunk- egy olyan világban, ahol a bizonyossággal szembe kerül a bizonytalanság, folyamatos változás váltja fel a stabilitást, lokális/történeti/kulturális tartalmakról beszélünk univerzális törvényszerűségek helyett-, szóval, amikor meg akarjuk válaszolni, hogy mi etikus, figyelmünket teljesen eltérő módon kell fókuszálnunk.

Hagyományosan abban hittünk, hogy képesek vagyunk megítélni a személyeket, és a cselekedeteiket, és ezáltal felmérhetjük cselekedeteik etikus voltát. Az etikus cselekvés kritériumai egy hagyományos megközelítésben, tapasztalatilag alátámasztottak, és kontextustól függetlenül használhatóak. A posztmodernben mindazonáltal, kétfelé kell elmozdulnunk: (1) meg kell válnunk attól a hitünktől, hogy egy konkrét cselekedet megítélésének létezik egy uniformizált etikai kritérium készlete és (2) az individumok és azok cselekedeteire való összpontosítás helyett a kapcsolódás folyamataira kell figyelnünk. Beállítódásunk ilyen váltása azt követeli, hogy az etikus cselekedeteket radikálisan más megvilágításban szemléljük.

Leckék a Pszichoterápiás Etika Vizsgálatából

Peter Stratton

A Leeds-i Egyetem Családterápiás Professzora

University of Leeds, UK

A kutatás gazdag, és sok terapeuta számára idegen kultúra. Mint más kultúrák esetében, olyan, amit tisztelhetünk, és tanulhatunk belőle. Különösen az etikai gyakorlatra fordított kitüntetett figyelmet sok évtizeden keresztül. Mint ahogy ebben az írásban a terapeuták felé etikai követelmény, hogy eljegyezzék magukat a kutatás világával, úgy stratégiásan etikai szempontból az is lényegi, hogy a pszichoterápia elérhető legyen mindazok számára, akiknek szükségük van rá.

A kutatás megismerésében két etikai aspektust tárgyal a szerző. Az első arra vonatkozik, vajon etikai gyakorlatunk kiterjed-e annak megítélésére, hogy a terápia hatásos, hatástalan, vagy aktívan ártalmas-e. A kutatás tájékoztatni tud a terápia aspektusainak hatásosságáról. Különösen indikálhatja, ha a terápia egy aspektusa hatástalan, vagy káros, és így etikátlan annak folytatása. Másodsor, általánosabban, a terapeuták tanulhatnak abból, hogy a kutatók hogy bánnak a különböző etikai kérdésekkel. A szerző áttekinti az általános etikai megfontolásokat a kutatás területén, amiknek a pszichoterápiában is jelentőségük lehet. Végezetül, a terápia etikai megfontolásai, melyeket a kutatás etikájának lencséjén át vizsgál, azt sugallja, hogy mennyire kölcsönösen előnyös és megtermékenyítő lehet a rendszerszemléletű terápia és a kutatás világainak összekapcsolása.

Etikai Terápia: Javaslat a Posztmodern Korszak Számára

Marco Bianciardi* és Paolo Bertrando**

* Képzési igazgató az Episteme Centre, Turin, Italy

** Igazgató az Episteme Centre, Turin, Italy

Ez a cikk az etikai felelősséggel foglalkozik a pszichoterápiában. Manapság egyetlen terapeuta sem áltathatja magát azzal, hogy képes tudatosan objektív döntéseket hozni klinikai gyakorlata során . De ez nem jelenti azt, hogy elhanyagolja a saját etikai felelősségét, éppen ellenkezőleg: teljes felelősséget kell vállalnia mindazért, ami a terápiás folyamatban zajlik. Meg vagyunk győződve arról, hogy a klinikai felelősséget nem a régi logika alapján kell megítélni, hanem korunk modern klinikusának felelősségét, mint “másodrendű felelősségnek “ kell tartani.(a másodrendű változás értelmében) Ilyen felelősséget magunkra venni azt jelenti, hogy képessé válunk monitorizálni a kapcsolatot, amely be van ágyazva a másodrendű operációkba.